

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Hydropisis animi Concupiscentia quò sibi est indeulgentior, sibi est dirior.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Rom. 12.
Act. 5.
Philipp. 2.
Iob. 42.
Matth. 5.

Cur non humilitate frangam superbiam, & percussenti maxillam offeram alteram: dicente Apostolo Paulo: Vinctus in bono malum. Nonne Apostoli gloriabantur, quando pro Domino sunt passi contumeliam? Nonne ipse Salvator humiliavit se, formam servi accipiens, & factus est obediens Patri usque ad mortem, & mortem Crucis, ut nos sua passione salvaret: Iob nisi certasset, & visisset in prelio, non accepisset coronam iustitiae, nec audivisset à Domino: putas me aliter locutum tibi, quam ut appares iustus? Beati dicuntur in Evangelio, qui persecutione patiuntur propter iustitiam. Secura sit conscientia,

quod non propter peccata patiamur, & afflicto in saeculo, materia praeviorum est. Si quando provocator fuisset inimicus, & usque ad verborum iurgia pressisset, illud psalterij decantabat: Cum confiteret adversum me peccator, obmutui, & sili à bono: Et rursum: Ego autem quasi surdus non audivi, & quasi mutus non aperios os suum. Et factus sum sicut homo non audiens, & non habens in ore suo increpationes.

Pf. 38.
Pf. 37.

Vide in 2. parte, Feriam 3. infra Hebdomadam Septuagesimae.

Eccè homo quidam Hydropicus erat ante illum. Luc. 14.
VERITAS PRACTICA.

Hydropifis animi Concupifcentia, quò sibi est indulgentior, sibi est dirior.

RATIO EST Quia sibi est dirior, quò malum suum magis auget. Sed quò sibi est indulgentior, eo malum suum magis auget. Ergo & id sibi est dirior, At proinde cavenda talis indulgentia, postulantque sanitas à Christo Domino.

L. PUNCTUM.

AN se sua sponte hydropicus produxerit in conspectum Domini, ut ab eo sanaretur: an illum intruserint Pharisei, ut occasione Christo darent faciendi quod arguerent, si cum sanaret in die sabbati, dabitati potest, sed parum refert ad fructum eliciendum ex illius aspectu hominis qui pravam Concupifcentiam, sive honorum, sive commoditatum, sive voluptatum aperit: refert, ut vix alio corporis morbo representetur aptius. Sic sancti Patres, quos inter luculentè S. Augustinus: Et habes & concupifcentis, plenus es & fisti: hydropem habes Concupifcentiam. Et rursum: Hydropicus dives avarus, qui quo magis abundat, magis ficit. Sicut Gregorius: Sanatur Hydropicus ante Pharizaeum: per aegritudinem enim corporis illius, huius cordis aegritudo exprimitur.

2. de quaest. Evang.
May. 14.

Cum porro multa sint in quibus utraq. simul conveniat hydropifis, tum in eo praecipue quod pridem Poeta dixerat: Crescit indulgens sibi dirus hydrops. Satis id patet in corpore; quam vero non minus sit verum in animo, sic proposita Veritas toudem pene verbis exprimit, Hydropifis animi Concupifcentia quò sibi est indulgentior, ad sibi est

dirior. Quod certè si attentè consideretur, non parum valet ad coercendam illam indulgentiam. Sic autem evidenter declaratur. Eò sibi quisquis est dirior quò suum ultrò & sponte malum auget, malum scilicet quò est manifestè perniciosum animo, vel etiam corpori vel utriusque simul, vel alterutri separatim. Sunt itaque tria hic malorum genera distinguenda. Primum est eorum quae corpus quidem affligunt, sed vel ipsi corpori vel animo salubritatem conferunt, ut medicinae, jejunia, Meditationes & poenitentiae voluntariae, quae sunt quidem mala corporis, sed mala salubria & necessaria, quando discretè, opportunè & rationabiliter usurpantur. Castigo corpus meum & in 1. Cor. 9. fer vitutem redigo.

1. Cor. 9.

Secundum genus eorum est, quae solum affligunt animam ut Contritio, Zelus, Compassio & similia quae dolorem certè iuvant, sed salutiferum & optandum. Et sic contristatus vos in Epistola, non me poenitet, inquit C. postolus, nisi poeniteret, vixit quod epistola illa, est ad horam, vos contristavit, nunc gaudet, non quia contristatus est, sed quia contristatus est ad poenitentiam. Contristatus enim est secundum Deum, ut in nullo detrimentum patiamini ex nobis. Quia enim secundum Deum tristitia est, poenitentiam in salutem, stabilem operatur: saeculi autem tristitia mortem operatur. Quid tristiter tristitia vestra tanquam vestro malo, nisi tristitia vestra bona esset & vestrum bonum.

2. Cor. 7.

Unde tertium est mali genus quò est animi vel corporis, & utriusque sic perniciosum ut non modo sit infrugiferum & nullius emolumentum, ut

D 2 sit

fit etiam nocivum sanitati & salutis. Qualis est illa tristitia seculi, tristitia de amissione temporalium aut de alio quovis adverso casu, quæ quidem naturalis est & humana quoad primos saltē motus, sed dum ultra augetur quæ verbis, quæ laentis, quæ diurnis & nocturnis complorationibus, crudele est, sævum ac durum malum, tantoque durius sibi quis esse dicetur, quanto malum hoc sibi valens auget. *Tristitiam non des anima tua, & non affligas te in consilio tuo. Multos enim occidit tristitia, & non est utilis in illa. Nonne hoc est crudele & durum sibi esse, sic seipsum gratis occidere?*

Eccel. 30.

Atque idem de sæculari gaudio dixeris quod ex ambitione, ex luxu & gula, & aliis sæculi voluptatibus percipitur, sicut perniciosum est animo malum, & sæpe corpori, sic quisquis sibi malum illud auget, sibi est plane durus. *Qui latantur*

Pr. 2.

ciam male fecerint, & exultant in rebus pessimis, quorum via perversa sunt, & infames gressus eorum.

Eccel. 7.

Tunc melius est ira ad domum luctus quam ad domum convivij. In illa enim finis eorum admonetur hominum, & vivens cogitat quid futurum sit.

Iac. 4.

Tunc illis dicitur, *miseri estote & lugete: & plorate risu vester in luctum convertatur, & gaudium in maerorem;* quia scilicet talis risus mali est animæ, quod quanto quis sibi auget, sibi certe est durius.

Tob. 12.

Nonne propterea dictum ab Angelo, quod *qui faciunt peccatum & iniquitatem, hostes sunt animæ suæ:* Cur porro nisi quia peccatum est animæ malum? Et nonne idcirco etiam quod qui malum illud in se augebunt, eò sibi durius erunt hostes?

II. PUNCTUM.

SED quod sibi est indulgentior Concupiscentia, eò malum suum magis auget.

Serm. de sex tribul.

Primo quale sit malum Concupiscentiæ, sic universim describit S. Bernardus. *Quid in homine purum ab hac macula, immune ab hoc contagio poterit inveniri? Ab intus manat, de corde exit pestiferum virus, ac deinceps corpus occupat, nam verum mentem desiderium afficit, membra illic ebri inficit. Inde pruritus aurium, oculorum perulatio, inde olfaciendi voluptas, inde in faucibus tam inordinata delictatio, inde in universo corpore molliciei sensus, & libido perniciose tangendi: inde intus in anima abrietas illa desideriorum, & fornax quaedam ambitionis, avaritiæ, invidia, contumaciæ, nequitiæ & omnium denique vitiorum afflicti: bus vehementer accensa. Et paucis interjectis: *Et planta pedu usque ad verticem non est sanitas in me, totum infectis Con-**

*cupiscentia. Lex peccati in membris omnibus invenitur, undique per fenestras mors intrare contendit: & intus fomes totius nequitiæ periculosus foveus, crudelissimus malignatur. Brevius quidem sacra Scriptura, sed efficacius mala hæc omnia comprehendit, quando totius mundi malitiam & cunctoium perniciem hominum ad hanc unam refert causam: *Radix, inquit, omnium malorum est cupiditas. Et rursum: fugientes ejus quia in mundo est concupiscentia corruptionem, q. d. si hanc effugeris, sic totam mundi malignitatem effugies: aut e contra, si praesens anima tua concupiscentias ejus, faciet te in gaudium inimicu. Id est, in potestate eorum devenies perituri. Nihil magis ambit Dæmon quam ut illis indulgeas, Nihil minatur Deus acerbius quam quod, *Idem in adinventionibus suis, dimisit eos secundum desideria cordu eorum.***

Deinde verò, quod hæc præsertim proponitur expendendum, Quod Concupiscentia sibi fuerit indulgentior, eò malum illud suum adaugebit; nam vel peccata erunt graviora & frequentiora, quod certe magnum est mali augmentum, vel ipsa vehementius inflammabitur Concupiscentia, ut non modo ad singularem aliquem vitij actum repente convoleat, sed inde ad omnes prout occurrent, accedatur acrius, & quod plus sunt potest plus litiantur aquæ. Sic enim, *ignis est qui nunquam dicit sufficit, & qui fomentis alitur: Sanguisuga est cujus scilicet seu commotiones sic dicuntur semper, afferit afferit, ut id dicant importunius, quod plura illis attuleris: Filix suæ illa quibus non est hilarius ostendenda facies, ut monet Sapiens. Servus ille est quem si delicate nutritis, postea senties eum contumacem. Ancilla illa est quæ si fuerit hæres Domine, tantam exerceat in potentiam, ut non possit eam sustinere terra. Vinum illud denique quod in vitro color ejus, ingreatur blandè: sed in novissimo mordet ut coluber, & sic regulus venena diffundet. Nonne hoc est malum augeri blanditus? nonne hoc est Concupiscentiæ perniciem ex indulgentia crescere? nonne hoc est de quo deinceps dubitandi nullus superfit locus, cum id tam variis Scriptura symbolis & figuris expresserit?*

III. PUNCTUM.

ERGO hydropisis animi Concupiscentia quod sibi est indulgentior, eò sibi est durius, quia malum ipsa suum dum nutrit, auget: & dum malum suum auget tam dura sibi est, quam grave est illud malum quod fovet. Quid autem gravius malo illo quod.

quod est malorū omnium radix & seminarium? *Serm. 3. de Refurr.* Hac est crudelis bestia, fera pessima & rapacissima lupa & leana se viffima: Si D Bernardo credimus. Hic ille serpens quē maximè vobis timebat Apoftolus, ne scius Evam seduxit a fua, ita corrumpantur sensus nostri, & excedant à simplicitate qua est in Christo, PRONA est enim in ventrem delensio sicus serpens, ait sanctus Ambrosius: non pedibus incedens aut ullu elevata cruribus, sed sinuoso fluxu totius velut corporis sui lubrica. Et terra cibus est sicut serpenti, quoniam escam nescit celestem. Corporalibus enim pascitur, atque in variis mutat speciem cupiditatum & toruosis angulatur anfractibus. Venenum in dentibus habet, quibus unusquisque se cruciat luxuriosus, hillo inter necat, abiguitor perimit. Quantos ruperunt vna? dissolvit ebrietas? distandit cruditas?

Quid nemo laitur nisi à seipso Hinc & apud sanctus Chrysostomus vitam in deliciis positam Meretrici comparat, cuius etfi cultus quidem & ornatus appareat splendidus, ipsa tamen eius facies paulò attentius intuenti sit fœda, horrida, anara, crudelis, Unde & pergens: Et in hoc maxime est, inquit, in quo sine vena habendi sunt cuncti: quos accipit: quod cum tam turpia sit eius vultus, barbarus ac truculentus, tamen multi ab ea capiuntur. Et cum videant apud eam cruciata omnia, periculo, mortibus & precipitiis plena: cumque eam stipari videant sodalibus pessimis, contumeliam dico, livore, insidiis, metu iugi, tremore frequenti, & mille aliis huiusmodi insausis consoribus velut anguorum corona circumdari, fructum verò in his nullum alium nisi interitum esse, perniciemque perpetuam, expetitur sament à pluribus, & amabilia exoptabilisque habetur!

Rem de le studio Gē. hūm. Quamobrem, ut scribit sanctus Basilus, totum est corpus castigandum, ac fera cuiusdam insar cobibendum, & ab ipso adversus animam tumultus orientes; Ratione veluti flagello compescendi, no frantum voluptatis omnino laxando, Mens velut auriga ab equis contumacibus misere rapiatur; ac inter cetera, Pythagorā meminisse dicit oportet, que videns quendam se cibis laute

curantem ac saginantem, Heus, inquit, miser, non desinas continuo duriorē tibi carcerem preparare? Et ne forsan frangaris animo, tanta tu concupifcentiæ potentia perturbatus, vel adhibendæ castigationis tam crebro repetitis admonitionibus perterrefactus; Audi Consolationem, inquit sanctus Bernardus; peccatum in foribus est; Nisi aperias, non intrabit. Appetitus in corde prurit, sed sub te est: nisi sponte cesseris, nihil nocet. Audi Consolationem: Consensum cohibe, ne prave valeant hæc, & immaculatus eris, ne sine macula ingrediaris & ipsi ad habitandum in tabernaculo, & requisendum in monte sancto Domini Deitui. Si tui non fuerint dominati tunc immaculatus eris, & emundaberis à delicto maximo. Maximum plane delictum quod interiorē & exteriorē hominem occupat universum.

Vide in 1. parte, Feria quinta infra Hebdomadam quintam post Epiph

In 2. parte, Feria 5. infra quinquagesimam: Feria 4. & aliis sequentibus infra Hebdomadam Passionis: Feria 4. & 6. infra Hebdomadam 1. post Octavam Pasche, In Festo sancti Marci. In sexta & septima Consideratione de variis statibus.

In 3. parte, Feria 4. infra hebdomadam 5. post Octavam Pentecostes, Sabbato infra Hebdomadam nonam: ac præcipue Feria 6. infra decimam quartam, ubi hæc Veritas proponitur præcedenti satis conformis:

Et si in aliis Concupifcentia sæpè peccatum munuit, in te tamen sæpius auget.

Vide etiam in Consideratione de voto Castitatis.

In 4. parte, Feria 4. infra Hebdomadam 17. Feria sexta & Sabbato infra decimam octavam, Feria 6. infra decimam nonam, Sabbato infra vigesimam tertiam, Tota penè Hebdomada vigesima quarta. In Festo sancti Michaelis, & S. Angeli Custodis: & S. Lucæ.

Serm. de sen tribul.

DE SANATO HYDROPICO.

Ipsè verò apprehensum sanavit eum, ac dimisit.

VERITATES PRACTICÆ.

Quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari.

Vide in 1. parte, Feria quinta infra Hebdomadam sextam post Epiphaniam.

In plagis sanitas.

Vide in 2. parte Dominicam. 1. post Pascha.

Quod videris tibi velle, velles quidem, sed verè non vis.

Vide Feria 2. infra Hebdomadam 12. ad hæc Christi verba. Vultus ferit.

CONTRA SUPERBIAM VEL AMBITIONEM.

Cum invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco.

VERITATES PRACTICÆ.

Qui se Christi exemplo non humiliat, exemplo Dæmonis humiliabitur.

In 2. parte, Fer. 4. infra Hebdom. Septuagesima.

Qui se statur honores mundi quos fugit Christus, à Christo fugit ad mundum.

Dominica 4. Quadragesima.

Gloriam Christi vertimus in ignominiam, si aliam à Christo quærimus gloriam.

In 3. parte, Feria sexta infra Hebdomadam primam post Octavam Pentecostes.

Videnda tota Hebdomada infra Hebdomadam duodecimam, in eadem 3. parte.

DE HUMILITATE.

Cum vocatus fueris, vade, recumbe in novissimo loco.

VERITATES PRACTICÆ.

Humilitas ita pugnat cum honoribus, ut non repugnet obedientiæ.

Quò quis est major, eò est humilior.

Se anteponit Christo, qui se omnibus non postponit.

In 1. parte. In tribus postremis secunda Adventus Hebdomada feris.

Quantò se humilis minorem facit, tantò magis magnificat Christum.

In 1. parte, Feria 4. infra Hebdomadam 4. Adventus.

Veras virtutes magis times quam amas.

In 1. parte die 19. Januarij.

Quò quis inferior est in ordine hominum, eò superior est in Christi ordine.

In 2. parte, Feria 4. infra Hebdomadam 4. Quadragesima.

Quæ sunt ambizioso detrimenta, hæc sunt humili lucra.

Feria 4. infra Heb. 2. post Octavam Pascha.

Hic erit verè maximus, qui verè est minimus.

In Festo S. Francisci de Paula.

Qui eminentior est in eminenti scientia, minus inter homines eminet cupit.

Feria 3. infra Hebdomadam Pentecostes.

Interrogatus quid primum, quid secundum, quid tertium, responde Humilitatem.

Feria sexta huius Hebdomada.

HAC